

OPONENTURA DIPLOMOVÉ PRÁCE KRISTÝNY ŠTIAKOVÉ JIHOČESKÉ DIVADLO A FILHARMONIE

**ATELIER ING.ARCH.BORISE REDČENKOVA
FA ČVUT, ČERVEN 2019**

Zadání

Kristýna Štiaková si pro svoji diplomovou práci zvolila projekt Jihočeského divadla a filharmonie v Českých Budějovicích. Pro tuto stavbu je už několik desetiletí vyhrazen pozemek na Mariánském náměstí, hned za hranicí historického centra města. Pokud existuje záměr a místo, které by symbolizovalo balancování Budějovic na hraně provinčnosti a metropole, pak je to právě zde. Městu jakoby se vyhýbala velkorysost Hradce Králové, Olomouce nebo Plzně a ke spokojnosti mu stačilo srovnání s Pískem a Tábořem. Tuto regionální hranici se zde zatím daří překonat jen vyjímečně, jako například u stavby plaveckého stadionu nebo komunitního centra. Budova divadla by se měla stát největší a nejdražší veřejnou budějovickou stavbou a právě proto je možná tou příležitostí, jak by architektura domu i jeho náplň definitivně posunula město do 21.století.

Místo

Mariánské náměstí v současnosti není náměstí. Nemá jasně vymezený prostor, ani funkci. Umístění samotné hmoty divadla výrazně ovlivní měřítko a charakter tohoto prostranství i způsob jeho užívání. Většina studií na projekt divadla zde pracovala s výrazným soliterním objektem, který se obracel k bývalému hradebnímu okruhu, dnes parku Na sádkách a ke Krajinské ulici, vedoucí na náměstí. Z opačného pohledu bylo divadlo vnímané jako první a nejvíc reprezentativní dům na Pražské třídě, který by měl určit její měřítko. Zajímavý je v tomto směru desatipatrový Kolektivní dům z roku 1964, který pracuje s oběma principy. Jako problematické pro dostavbu se vždy jevíly nájemní bytové domy a majetkové vztahy v severozápadním rohu náměstí.

Podloubí a náměstí

Pokud se týká umístění stavby, pak je návrh v tomto ohledu poměrně konzervativní. Navazuje na historickou zastavěnou plochu a urbanisticky drží strukturu jednoho bloku s dvorem. Jde o řešení, které nepředstavuje výrazné urbanistické riziko, uliční čáry jsou tam, kde mají být a parcela se plošně zastavuje až na samou hranici. Tím pádem ale před architekta klade nelehký úkol ohledně členění objektu, který pak vychází poměrně nízký, s dlouhými fasádami, které v okolí nemají konkurenci. Zároveň je z této hmoty poměrně těžké vytáhnout jakoukoliv vertikální dominantu. U vstupní fasády si s tím autorka poradila vysokým řádem podloubí, což je poměrně elegantní řešení, s odkazem na tradiční budějovické tvarosloví. Z běžného pohledu pak ovšem zaniká výška hmot obou sálů, což je s ohledem na gradaci stavby i s odkazem na uváděné reference možná škoda.

Foyer a sály

Vstupní foyer přejímá velkorysost podloubí a vede návštěvníka ke dvěma dominantním hmotám koncertního a divadelního sálu. Poněkud překvapivě vypadá divadelní sál výrazně menší, přestože jeho provozní zázemí je naopak prostorově náročnější. Jasná a tvrdá linie uprostřed stavby ovšem odděluje část pro veřejnost a část provozně-technickou. Je otázkou, zda cesta návštěvníka není až

moc přímočará a zbytečně rychlá a co se vlastně očekává od návštěvy divadla (představení) a divadla (stavby). V tomto směru by si projekt zasloužil hlubší analýzu, která by mohla nalézt vhodné odpovědi i na další možná témata, například ohledně umístění galerie a restaurace nebo potenciál přístupu na střechu objektu s možností alternativní scény. Zajímavou otázkou může být i to, jak funguje objekt ve vztahu k veřejnému prostoru mimo představení, v průběhu dne nebo ročních období.

Provoz stavby

Schémata dispozic a provozní řešení jsou v rámci studie stavby zvládnuté poměrně dobře a komplikovaný divadelní provoz všech souborů si lze představit. Pokud v některých částech dochází k překvapivým řešením, jako je přístup sboru do sálu filharmonie přes foyer, pak je to buď vtipný záměr nebo poměrně lehce řešitelný problém. Řešení podzemního parkingu a technologie je poměrně schematické a otázkou jsou jejich kapacity (vjezd a výjezd) a limity (umístění strojoven), to by ovšem u reálného projektu byla otázka specializací. Totéž se týká i konstrukčního řešení stavby a především technického řešení sobou sálů. Tato úloha je architektonicky a urbanisticky natolik obsáhlá, že by se budoucí architekti měli u podobných zadání učit spíše diskusi v týmech, než v nich budovat představu, že vše navrhnou sami.

Prezentace a model

Celkový dojem z grafické i textové části je velmi dobrý.

Model stavby přesvědčivě ukazuje silné i slabé stránky urbanistického a hmotového řešení.

Slečna Kristýna Štiaková svým projektem prokázala, že zvládne s drobnými chybami zpracovat i velmi obtížný projekt a tímto jí přeji hodně štěstí u komise i v dalším profesním a osobním životě architektky. Předloženou práci doporučuji k obhajobě a hodnotím známkou B.

Miroslav Vodák

V Českých Budějovicích 7.6.2019

Miroslav Vodák